

BISERICA ȘI ȘCOALA

REVISTĂ BISERICĂȘCĂ - CULTURALĂ

ORGANUL OFICIAL AL EPĂRHIIEI ORTODOXE ROMÂNE A ARADULUI

Nr. 2064—930.

Pastorala

P. Sf. Sale Episcopului Grigorie al Aradului pentru Biserica și Creștinii ortodocși din Rusia.

Tuturor Prea Cucernicilor Protopopi, Preoți și credincioși din Eparhia Aradului.

Frații noștri Episcopi, Preoți și Creștini din Rusia au primit nu numai a crede întru Hristos, ci pentru El a și pălîmi (Filip. 1. v. 29). Episcopi înmormântați de vii, cu ochii scoși, nasul și urechile tăiate, episcopi și preoți spânzurați în fața Altarului, precum și alte fapte crude vor judeca pe cei ce voesc să dărâme Biserica lui Hristos, care este stîlpul și întărirea adevărului. (I. Tim. 3. v. 15).

Nu este locul să zugrăvim aici toată fărădelegea, care se săvârșește împotriva celor de o credință cu noi, căci avem o datorie mai mare de îndeplinit: aceea de a ne ruga lui Dumnezeu, ca să înceteze furia și fărădelegea care lucrează cu atîta înverșunare împotriva Bisericei. Văzând cum cei fără Dumnezeu despart pe fii de părinți, ca aceștia să nu-și mai poată crește pruncii în frica de Dumnezeu, să nu mai poată cânta împreună: Hristos a înviat; văzând cum bisericile sunt schimbate în locuri de osîndă și pierzare, să ne întoarcem privirile către Dumnezeu și să ne rugăm pentru frații noștri. Căci și creștinii cei dintâi se rugau pentru Sf. Petru, când era în temniță, precum cetim la cap. 12. v. 5 din Fapt. Apostolilor.

Sfântul Pavel scrie către Romani să se roage pentru el ca să se izbăvească de cei neascultători în Iudeea (Rom. cap. 15. v. 30). Acelaș mare apostol scrie Efesenilor să se roage și să priveghieze cu toată răbdarea pentru toți sfinții „(Efes. 6 v. 18).

Drept aceea dispunem ca la Sf. Liturghie din sfînta Duminică a Floriilor să se intercaleze următoarele ectenii:

„Pentru ca să caute cu ochiul cel milostiv asupra Sfintei Sale Biserici și s'o păzească nevătămată și nebiruită de eresuri, de necredință și de prigoane, și cu paza Sa s'o îngădească, Domnului să ne rugăm” și „Pentru ca să lumineze gândurile celor întunecați prin necredință, cu lumina înțelegerii de Dumnezeu, iar pe ai Săi credincioși să-i întărească și neclintii în dreapta credință să-l păzească, Domnului să ne rugăm”.

La sfârșitul Sf. Liturghii va îngenunchia tot poporul iar preotul va rosti următoarea rugăciune: „Stăpâne Dumnezeule, Cel ce ai făcut Ceriul și Pămîntul și mările și toate cele ce sunt într'ânsele, fă ca să înceteze lupta dusă împotriva Bisericei Tale; caută Doamne din locașul Tău cel înalt și izbăvește pe Cei ce laudă Sfânt numele Tău; întinde mîna Ta spre tîmădulre și semne și minuni să se facă prin numele Sfîntului Tău Fiu, Domnul nostru Iisus Hristos. Căci ajutor întru necazuri, afară de Tine, pe altul nu avem; fă Doamne că precum la rugăciunile bisericei, Petru, apostolul cel întemnițat a fost scăpat din temniță prin ingerul trimis de Tine, — așa și la frații ortodocși din suferință trimite Doamne pe în-

gerul ocrotitor care să vestească celor prigonitori că Tu vei face judecată pentru faptele lor; ingerul tău să-ți facă a înțelege că peste pământul stropit de prigonitori cu sânge, este și o altă lume, iar nu numai „raiul” proorocit de cei ce au ridicat statuă lui Iuda;

Doamne Dumnezeule, deschide ochii celor ce nu Te cunosc pe Tine, ca să vadă că Tu ești Dumnezeu în veac și până în veac și fără de poruncile Tale numai amărăciune și prăpăd aduc asupra poporului. Auzi-ne Doamne, pe noi cei ce-ți cântăm Ție slavă, auzi-ne Doamne și ne întărește pe noi Români în credința strămoșească pentru ca toată suflarea românească să Te proslăvească pe Tine până când fiii României, vor gusta din apa Tisei și a Nistrului. Că Tu ești Dumnezeul nostru și către Tine plecăm genunchiul nostru, cerând milă și milostivire pentru toată ortodoxia, — acum și pururea și în vecii vecilor.

Amin.

† Dr. Grigorie Gh. Comșa
Episcopul Aradului

Din urmările legii cultelor.

de † Grigorie
Episcopul Aradului.

Alarma dată de Noi împotriva desbinătorilor satelor românești, — cari sunt sectanții, — este însoțită azi și de giasul minoritarilor. Din zi în zi, se constată, că sectarismul primejduiește nu numai ortodoxia, ci și celelalte confesiuni din țară. Calvinii dela noi, de aproape zece ani doresc un front comun al confesiunilor din România față de tendințele subversive ale sectanților.

În timpul din urmă și luteranii încep a se simți primejduiți. Consistoriul luteran din Tarutino (Basarabia) se plânge, că bapțiștii nu respectă dispozițiile legii cultelor, când este vorba de trecerea dela un cult la altul. Iată deci că nu mai suntem singuri când cerem statului să oblige pe bapțiști a respecta legea țării. Noi am arătat de ani de zile, că o înverșunată prigoană au început bapțiștii împotriva noastră și am accentuat, că primejdia acestor secte stă în tendința lor de a nimici nu numai ierarhia bisericească, ci și ierarhia socială, deci întreagă ordinea existentă.

Din toată această împotrivire a noastră numai bapțiștii au profitat, căci statul i-a recunoscut pe bapțiști prin lege. Înainte de această recunoaștere prin lege, — bapțiștii dela noi erau împărțiți în tabere ostile. Unii spuneau: n'avem nevoie de recunoașterea statului, iar alții solicitau insistent această recunoaștere. Nu arătăm aici cari erau argumentele taberei care nu cerea recunoașterea. Ele sunt de ordin doctrinar. Dar trebuie să accentuăm prevederile taberei a doua, care cerea recunoașterea, așteptând dela ea o mulțime de favoruri.

Revista bapțiștilor unguri din Oradea Mare, în numărul său de la 1 Martie a. c., aduce știrea că „acele adunări bapteste cari până acum din pricina recunoașterii prin lege erau grupate în două grupări, — pe viitor să se unească”.

Iată un rezultat al legii cultelor. Statul român prin lege a adus pe bapțiști într-o singură tabără. Acesta este un adevăr trist. Și cauza trebuie să o căutăm în interpretarea ce se dă azi libertății religioase! Cum adică? Pentru stat este oare indiferent, cine propune religia în școlile sale? Întrebarea este, oare țaranul baptest fără nici o clasă școlară, aduce acelaș aport binelui public, prin aceea că este admis să propună religia alături de preotul ortodox sau catolic cu bacalaureat și universitate? Una să se știe: catihetul baptest este admis în școlile statului chiar fără pregătire și nimeni nu-l cere să respecte legea, deși legea cere baptestului să aibe bacalaureatul ca să poată fi catihet.

Nimeni nu cere socoteala bapțiștilor din cutare comună de unde au bani a-și zidi casă de rugăciune, deși abia sunt 4 sau cinci înși în acea comună. Ar fi să lungim seria expunerilor dacă am arăta cu câtă indulgență se tratează problema aceasta!

În felul acesta, a dispărut armonia dintre culte, este amenințată ierarhia socială pe toate terenurile. Așa se macină apoi încetul cu încetul puterea de coeziune a credinței strămoșești, care este pălmuită fără nici o sancțiune de către vrăjmașii cei mai crânceni ai sufletului românesc. De aceea noi apelăm din inimă curată la toți intelectualii români să-și dea seama de primejdia sectară și să ne dea o mână de ajutor. Dacă orice lege trebuie să servească pentru subsumarea unor fapte noi, nu este mai puțin adevărat că nu toate fenomenele pot fi subsumate unei legi. Cât privește legea cultelor ea n'a putut prevedea viitorul. Dar putem prevedea noi toți primejdia ce ne paște când admitem ca sub pretextul legii să se a-tace cele mai scumpe comori ale trecutului nostru.

Noi protestăm împotriva atrocităților din Rusia față de credința în Dumnezeu și demnitatea noastră ne face să protestăm energic. Dar atunci să protestăm și față de îndrăznelele sectare, cari tocmai de credința noastră în Dumnezeu își bat joc — fără nici o reticență — de sufletul românesc format prin ortodoxie.

Nr. 1807/1930.

REGULAMENT

pentru organizarea „Sfatului păcii”
în parohia ...

CAP. I.

Dispozițiuni generale.

Art. 1. Se înființează în parohia ... un scaun judecătoresc numit „Sfatul păcii”.

Art. 2. Scopul „Sfatului păcii” este aplanarea pe cale pacifică a neînțelegerilor ivite între credincioșii parohiei și înlăturarea proceselor costisitoare dela forurile civile.

Art. 3. Acest sfat va desbata și eventual va judeca orice fel de conflict ivit între credincioși, afară de chestiuni mai grave, criminale, ce se urmăresc din oficiu, de forurile civile judecătorești.

Art. 4. Acest regulament obligă moralicește pe fiecare credincios din parohie să se supună acestui „Sfat”, cerându-i concursul în cazuri de litigiu.

Art. 5. Consiliul parohial și parohul, față de cei cari vor încunajura acest for judecătoresc, în aplanarea chestiunilor lor de litigiu, va aplica pedepsele morale ce-l stau la îndemână.

Art. 6. Rezolvirea și aplanarea chestiunilor de litigiu se face gratuit.

CAP. II.

Dispozițiuni speciale.

Art. 7. Sfatul păcii este condus de preotul parohiei, iar unde sunt mai mulți preoți, conducătorul va fi numit de Chirlarh. Sfatul păcii de sub conducerea preotului are patru membri ordinari, aleși de adunarea parohială dintre cei mai distinși și evlavioși creștini și un secretar, care însă are numai vot consultativ.

Art. 8. Părțile litigante înainte de desbateri vor subscrie o declarație prin care recunosc acest sfat al păcii de arbitru al lor.

Art. 9. Despre mersul desbaterii chestiunilor se ia proces verbal în ordine.

Art. 10. Parohul și membrii consiliului parohial sunt obligați în baza art. 47 lit. n., din Legea de organizare a Bisericii, a îndemna pe cei învâjbiți a-și căuta dreptatea la acest sfat.

Aprobat de Consiliul Eparhial ort. român din Arad, în ședința sa dela 13 Martie 1930.

Dr. Grigorie Gh. Comșa
Episcopul Aradului.

Un răspuns.

Din șirele Dlul A. Cuznețov prin cari face în-tîmpinarea articolului meu; „Tragedia bisericii rusești” am învâțat două lucruri.

Întîi că organul diecezei noastre „Biserica și Școala” nu este așa habotnică ca buna oară „Isvestia” ori „Pravda” din Moscova ori chiar și o revistă teologică din Rusia, în care cu același drept și cu mai multă dreptate aș putea face apologia poporului românesc și a bisericii lui, dar nu mi-s'ar permite niciodată aceea ce l-s'a permis Dlul A. Cuznețov și țin să accentuez că nu mi-s'ar fi permis să polemiz-z cu un protopop rusesc n'el chiar în vremea când frații ruși erau foarte pravoslavnici și nu era urmă de bolșevism pe acolo.

Aș putea spune, cu toată dreptatea, mai multe lucruri pe tema aceasta dar nu vreau să mi-se spună că atacat mă retrag în tranșea națională și de acolo încerc să mă apăr.

Al doilea, Dl A. Cuznețov și-a scris cu siguranță reflecțiile la articolul meu dimineața la cinci în stare foarte somnoroasă. Când vorbești de tragedia unei biserici este evident că vorbești cu cinstea cuvenită de biserica respectivă. Mi-am recitit articolul și nu am găsit un singur cuvânt prin care ar fi eșt la iveală intenția mea de a jigni biserica rusească. Din contră am scris ce am scris cu toată compătimirea și am încercat prin vre-o câteva trăsături să explic tragedia bisericii rusești. Deci articolul meu este de natură bisericească pe când polemica D-lui Cuznețov este cu totul de altă natură.

Dl Cuznețov dacă a voit să facă apologia poporului rusesc în o revistă românească și bisericească putea să o facă de mult, fără să fie așteptat apariția articolului meu, fiind „Biserica și Școala” la doi pași de Dsa. Dl Cuznețov, este altă ceva să vorbești de biserica rusească și cu totul altceva să vorbești de poporul rusesc!

„Măhnirea sufletească” a D-lui nu trebuia să o versi asupra articolului meu, fiindcă „Biserica și Școala” se tipărește pe 8 pagini, deci aveai unde să spui ce te doare. Sunt pus în imposibilitate de a răspunde perversităților de cuvinte și de înțeles punct de punct din răspunsul atac al Dlui Cuznețov. Rog pe cetitorii obiectivi să citească ce am scris eu și ce a scris Dl Cuznețov ca să se vadă repede că macinăm la 2 mori și că pentru Dl Cuznețov articolul meu a fost numai un bun prilej de a-și revărsa „Măhnirea sufletească” ce o avea în suflet de mult și de a spune nouă celor ce am făcut facultatea teologică în occident că suntem ignorați.

Ținând la o parte măhnirea sufletească a Dlul Cuznețov să vedem câtă dreptate are în fond.

Dsa vrea să mă afle întru o contrazicere gravă spunându-mi: Hei dar cum poți spune Dta că popo-

rul rusesc este necredincios când are atâtea biserici frumoase și a fost protectorul altor biserici ortodoxe.

Dar hei: Ecaterina a II-a și mulți din aristocrații ruși erau străini cari din țara lor au venit cu suflet sănătos nu din Rusia, au învățat să facă aceea ce au făcut sub raport religios.

Și apoi de multeori acela care face crucele cele mai mari și fețele cele mai mieroase este cel mai necredincios. Acum se vede Dle Cuznețov, ce adâncă a fost religiozitatea poporul Dvoastre rusesc. când își omoară preoții și își dărâmă bisericile. Englezii, Francezii și toate neamurile pământului să vină să se indigneze în locul fraților Dtale? Ce treabă este aceasta. Să scrii o sută de coloane în „Biserica și Școala” și tot nu ne vei convinge că cel vre-o câteva sute sau mil de conducători bolșevici ar putea face aceea ce fac cu biserica și cu preoții dacă nu ar avea aprobarea tacită a grosului poporului Dvoastre. Dacă poporul rusesc țărani și domni ar fi cu adevărat religioși ar fugii bolșevicii mâncând pământ.

Ce privește pe scriitorul Donici Dle Cuznețov chiar critica literară rusească l-a așezat la un loc așa de înalt încât te rog să nu te mai ostenești să-l tragi de mânecă jos. Ai noroc că nu mai trăește Donici fiindcă sunt convins că ți-ar da răspunsul drept și cuvenit.

„Ce dovadă vă mai trebuie că poporul rus este altcum și nu așa cum reese din articolul „Tragedia bis. rus.”

Mă mir, Dle Cuznețov că Dta din Cancelaria Ven. Cons. nu ai auzit încă cum lumea întreagă vorbește de neamul Dtale cu cea mai mare groază. Ți-ai ales foarte rău momentul de a-l proslăvi.

Te rog foarte mult să nu mai pui Italia în joc, fiindcă Italienii oricât ar fi fost de bolșevici tot Italienii ar fi rămas și aceea ce se face la Moscova nu ar fi făcut.

Dr. Ștefan Ciorolanu
protopop.

Calea Mântuirii.

Iată acum o vreme primită,
iată acum o ziua mântuirii.
(2 Cor. 6, 2).

Ne aflăm în marele post al Paștilor. Este un prilej bine venit să spunem câteva cuvinte despre post, despre acest timp de pocăință, care strămoșilor noștri le era atât de sfânt și-l cinsteau atât de mult.

Azi lumea nu mai postește, lumea s'a molipsit de cei cari au trăit pela oraș. Aceștia venind în atingere cu neamurile necredincioase și-au împrumutat și ei slăbul obicei, de a nu

cinsti porunca bisericească, căci Dl. Șloim, crișmarul din colț, le-a spus că nu-l de lipsă postul.

Să nu ne uităm, iubiți creștini, după astfel de oameni, cari numai binele nostru nu-l volesc și să ținem postul, să petrecem acest timp, pe care strămoșii noștri ca buni creștini, îl așteptau cu atâta sfântă smerenie și supunere, în frica lui Dumnezeu, după cum poruncește sf. maică biserică (Matei 18, 17). Să lăsăm la o parte toate grijile lumești și să ne retragem în singurătatea sufletului nostru cu „post și rugăciune” (I Cor. 7, 5) și așa să așteptăm sfintele sărbători ale învierii Domnului nostru Isus Hristos. În acest timp să ne deslipim sufletele de comorile amăgitoare ale acestei lumi și cu dragoste curată să ne înălțăm spre Dumnezeu stăpânul tuturor bogățiilor.

Postul este înfrânarea de unele mâncări, de beuturi și de toate lucrurile lumești și de dorințele cele rele și deșarte. Scopul pentru care postim este deci o faptă de ispășire a păcatelor noastre și de înfrânarea poftelor trupului nostru, prin care ne împăcăm cu Dumnezeu și câștigându-i harul să putem duce o viață demnă de numele de creștini ce-l purtăm.

Iată ce zice s. Ioan Gură de aur despre post: „Pentru că ai păcătuit, iată aci e postul ca o facere destul pentru păcat. Postește ca să nu mai păcătuești și ca să dobândești darul lui Dumnezeu. Postește, zice sf. părinte, ca darul lui Dumnezeu, de cumva îl ai, să nu-l pierzi, să-l păzești și să-l stăpânești”.

Pildă avem pe Israelitenii din Legea Veche, cari prin post și rugăciune s'au împăcat cu Dumnezeu și mânia Lui o au potolit, care se abătuse asupra lor pentru că se închinaseră vițelului de aur (Deut. 4, 25—31). Pildă și mai vie avem în Legea Nouă pe primii creștini și pe mucenicii cari prin post și rugăciune se întăreau în credință și astfel cu ușurință și cu dragoste sufereau toate tiraniile și cruzimile păgânilor (II. Cor. 6. 4-5).

Postul a fost ținut și laudat de către toți sf. părinți ai bisericii noastre, ca cel mai bun leac sufletelor însetate și darnice după o viață spirituală.

Domnul nostru Isus Cristos, înainte de a pași în lume, s'a retras în pustie, unde 40 zile și 40 nopți a petrecut în post și rugăciune (Matei 3, 2). Domnul Cristos nu numai că a postit și a spus că și învățăceii lui vor posti (Marcu 2, 20) și creștinii lumii au postit totdeauna și postesc și azi.

Vrednicia postului însă, iubiților, nu stă numai în oprirea dela mâncări și beuturi. „Iată

postul plăcut mie: desleagă toată legătura nedreaptă... dă drumul celor asupriți și rupe orice fel de jug" (Isaia 58-6). Cel care vrea ca postul lui să-i fie cu adevărat și primit înaintea lui, să se ferească de păcat, să nu trăiască în fărâdelegi, să nu nemulțumească pe aproapele, să nu injure, să nu clevească etc. căci altfel tot postul nu plătește nimic.

Fericite sunt zilele postului pentru adevăratul creștin, căci în acest timp Dumnezeu se înblânzește și sufletele se mântuiesc. Cine a fost cel ce a postit, zice un sf. părinte, care să nu fi învins greutățile, să nu fi dobândit ceea ce a cerut de la Dumnezeu și să nu se fi mântuit?

Să postim deci și noi, iubii creștini, în acest timp, dar postul nostru așa să fie că, cu înfrânarea dela bucate să împreunăm și înfrânarea dela păcate. Să nu ascultăm de pocăiți, cari se țin mai știutori ca sf. maică biserică, că aceștia au apucat pe un drum greșit și prăpăstios și doresc să ne tragă și pe noi, spunându-ne câte în lună și în soare, numai și numai să ne abată dela calea cea dreaptă.

Să nu ascultăm astfel de oameni și să urmăm noi porunca bisericii noastre care e singură mântuitoare întocmai cum fu corabia lui Noe; căci toți acei cari nu s'au adăpostit în ea, au fost nimiciți cu potop, tot asemenea toți aceia cari nu se vor adăposti sub scutul bisericii lui Cristos nu vor avea parte de fericirea cerească. „Iară tu când ajuni, unge capul tău și fața ta o spală ca să nu te arăți oamenilor că ajuni, ci Tatălui tău Celui ce este întru ascuns; și Tatăl tău, Cel ce vede întru ascuns, va da ție la arătare (Matei 6, 17).

Alumnul.

Com să se organizeze caritatea creștină în instituții și fapte de ajutorare. ¹⁾

Stăm în pragul deslegării multor probleme mari, cari agit mintea și inima societății, nu numai pe teren științific, economic, social etc., dar și religios. Căci deși biserica în sine este conservatoare, totuși pentru a ține pas cu dezvoltarea multilaterală a omenirii, trebuie să găsească puntea de legătură între credința cea adevărată și între inima acoperită, azi mai mult ca altădată de păcate; apoi între necesitatea credinței și indiferențism; între credință și rațiune, mai ales azi, când condeie îndrăznește și versate în filosofia profană, atacă și micșorează rolul credinței. Și ar fi o muncă de prisos o răboare fără sistem, ar fi o muncă care ne-ar doborî în curând, dacă în fața tunurilor științelor profane oștile credinței,

nu am ști să întindem zagazul de oprire, tranșeele de siguranță apărare. Și cu deosebire acolo, unde argumentul rațional nu poate fi întrebuințat și înțeles, trebuie scoase la iveală alte argumente și mijloace, cari se văd, se pipăie, și cari sunt mai hotărâtoare decât silogismele ori frasele goale.

Un astfel de mijloc forte, convingător, exemplar, pentru masa mare a creștinilor este: *Caritatea creștină*.

Caritatea creștină nu este ceva nou. Ea este atât de veche, cât de vechiu este creștinismul însuși. Numai cât organizarea acestei carități nu s'a făcut în Biserica ortodoxă română după anumite norme, după necesități, ci a fost o parte integrantă a individualității creștinului, care i-a scos zicala: „Românul-i darnic din fire”. Biserica însă ca instituție, ori alte așezăminte întreținute de ea, au neglijat această lătură, până ce alte biserici au organizat instituții puternice, și echipe de caritate. Ba în timpul din urmă și statul a venit să completeze, ceea ce a întorsănat biserica, înființând Asistența socială, care urmărește tot un scop caritativ, nici decum mai complex, decât cum trebuie să fie cel al bisericii.

Spre a demonstra, pentru ce caritatea creștină, trebuie organizată, mă servesc de următorul mic exemplu: „La un colț de stradă un cerșitor își drege glasul, căci se apropie un trecător. Cerșitorul cere o fărâma, puțin de tot. Trecătorul scoate din buzunarul hainei o monedă mică, o aruncă în mână cerșitorului și trece grăbit înainte. El este satulăcut, că și-a îndeplinit o datorie de caritate publică. A făcut apoi în deajuns și perceptului biblic care sfârșește: „întrucât ați făcut unuia dintr'acești frați ai Mei prea mici Mie ați făcut. Matei 25⁴⁰”. Dar câți dintre trecători se opresc cu gândul la ce urmează? Care se întreabă unde ajunge banul său? la brutărie pentru a alina foamea unuia sau a mai multora, ori la orșă la cuibul de infecții și în oficina de oăvuri trupesti și sufletești? Căci după cum e zicala: caritatea e senzibilă dar e oarbă. Și nimeni nu face nici un control în asemenea cazuri.

Cu totul altfel se prezintă caritatea, bazată pe o organizare solidă. Aici scopul urmărit, poate fi cu precizie ajuns.

Deci tocmai pentru ce caritatea creștină să-și poată îndeplini rolul ei și rostul ei, este de lipsă organizarea. Scopul ei fiind a face să dispară mizeria din lume, nu numai la cerșitori avem de a da, a întinde mila noastră, cari în mare parte sunt persoane necontrolabile și speculante, ci în tot locul unde această mizerie și-a clădit cuibul.

Mizeria e o boală a organismului social, care trebuie înălturată, operată, vindecată, cu multă îngrijire. Căci din mizerie se naște ușor lupta de clase, bolșevismul, tâlhăria, ucideri, prăbușirea credinței și persecutarea ei. Și dacă mizeria nu se poate stârpi, ea se poate micșora, se poate împuțina se poate reduce.

Mizeria e actuală, deci și mijloacele de combatere trebuie să fie actuale. Și un actual mijloc este caritatea. Unde mizeria este redusă, acolo și relele provenite de pe urma ei se împuținează. În Norvegia peste foarte multe închisori făl-făe steag alb, ceea ce dă de veste că sunt goale, urmare a combaterii cu rezultat a mizeriei. Combătând mizeria, combatem multe de păcate și înșănătoșim corpul social, care în felul acesta prosperează, progresează și înfloresce.

Precum în șirul științelor a intrat una nouă: economia socială, în șirul preocupărilor noastre creștinești trebuie să intre încă una nou organizată: mila — caritatea creștină ortodoxă. Sunt din domeniul istoriei faptele de caritate, cari erau în uz la vechile mănăstiri românești. Azi ele reduse la o viață acoperită cu tot felul de lipsuri, caritatea creștină din ele par'că a dispărut. Dar avem teren de zidit în parohii. Aici să organizăm caritatea creștină, să nu lăsăm ca altă să ne treacă înainte. Să nu lăsăm nefolosit acest mijloc de întărire

¹⁾ Ad. Circ. V. Coas. Eparhial Nr. 176 | 930.

a ortodoxiei care simte, care ajută, care alină, care lecuște, care vindecă și care mântuiește trupuri și suflete.

În București „Casa femeii” a luat un avânt puternic și s'a format ca școală socială cu viitor strălucit. Biserica dispune de mijloace pentru a aduna cele de lipsă, are în frunte-i conducători pricepuți, cari cunosc unde trebuie aplicat leacul de asanare a mizeriei, ca să nu se scurgă jertfa creștinilor în mâni ticăloase. Are ocaziune, să țină contactul cu cei lipsiți mai des și are puterea să facă ca combaterea mizeriei să înainteze treptat și metodic.

Salutăm drept aceea și noi preoțimea dela sate, cu toată căldura sufletului inițiativa P. S. S. Episcopului nostru Grigorie, de a organiza în Arad societatea caritativă Sf. Nicolae, după care vor urma și altele în parohii unde noi subalternii și împreună conlucrătorii Săi vom duce la îndeplinire salutara idee, grupând în jurul nostru toate inimile simțitoare și înțelegătoare pentru această problemă ce-și așteaptă o fericită deslegare.

Având acum să dăm un răspuns la tema: cum să se organizeze caritatea creștină în instituții și fapte de ajutorare, în cele ce urmează vom cere a rezuma în câteva puncte meditația mea asupra Temei.

1. Organizarea carității creștine să se facă sub exclusivă conducere a bisericii și sub controlul conducătorilor ei.

2. Preoții să fie membrii naturali ai societății. Președintele cons. parohial să fie președintele înființândei societăți. Ca membrii naturali pot fi trecuți membrii consiliului parohial și a epitropiei, pentru periodul funcțiunii lor. Aceasta e de dorit, pentru că consiliul parohial și epitropia stau în strânsă legătură cu preoțimea și au răspunderi morale și materiale codificate, pentru gestiunile ce cad sub conducerea lor. Iar la eventuale colecte și sărbări, ce se fac în acest scop, ei sunt moralmente angajați pentru reușită, și nu se pot așa ușor sustrage dela îndatoriri și împreună lucrare cu conducătorii lor.

3. Pe lângă membrii naturali ai societății, se pot înscrie ca membrii activi, toți acei credincioși, cari voiesc să se înscrie în armata ce luptă pentru stăpînirea mizeriei și păcatului și cari după benevolă darnicie vor sta în ajutorul sporirii fondului miliei și a înființării de alte fonduri cu scop caritativ.

4. Să se dea și femeilor teren, pentru a se valida în ogorul carității creștine, sau separat, în cadrul însă a aceleiași societăți, sau împreună cu bărbații. Inima femeii e mai aplecată spre milă și compătimire și un apel călduros are mai multă influență și mai puternică rezonanță în inima sexului feminin decât în celui masculin.

5. Societatea va fi condusă prin un comitet și prin adunarea generală, în conformitate cu regulamentul ce va fi elaborat de către organele diecezane competente.

6. Societatea va ține contact cu alte societăți caritative din cuprinsul comunei, cum sunt: Soc. Sinistrărilor, soc. J. O. V., Crucea Roșie etc., și va lucra pentru ca să-și impună membrii săi și la conducerea acestor societăți.

7. În scopul adunării de bani, pentru sporirea și augmentarea fondurilor să se aranjeze cu elevi de școală:

a) Serate, la cari să se încaseze sume bagatele, dar cari prin mulțimea auditorilor ar spori totuși fondul de caritate.

b) Audițiuni cu aparate de Radio, în unele Duminici și sărbători de peste an, când și Bucureștii au program destul de bogat. Taxele de participare să fie ușor de suportat, ca să nu fie spre greutate nimănui. Rămâne bineînțeles în grija conducerii pentru a câștiga aparatul din chestiune.

c) Să se instruiască la sărbătorile nașterii Dnui echipe de colindători și tineri cari să predea piesa cu Magii dela răsarit.

8. Să se așeze la casele naționale câte o casetă, care să cuprindă inscripția: pentru caritatea creștină.

9. Să se ceară ajutoare comunităților politice în acest scop. Să se înscrie și în bugetul parohiei sume corespunzătoare. Să se facă colecte.

10. Pentru împărțirea ajutoarelor să se țină în evidență orfanii, neputincioșii, bătrânii cari nu au pe nimeni și sunt fără avere, și cari au neapărată trebuință de a fi ajutați.

11. În ce privește împărțirea de ajutoare, să se facă numai pentru acele persoane, cari se dovedesc a fi buni creștini ortodoksi, și cari dacă este cu putință cercetează regulat și sf. Biserică.

12. Să se împărțească ajutoare în preajma sărbătorilor mari, ca la Crăciun și Paști, orfanilor, cu deosebire în haine și încălțăminte.

13. Intrucât mijloacele permit a se închiria o casă în oomună, unde neputincioșii fără locuință să primească adăpost.

14. Toate ajutoarele acordate e recomandabil să fie date în naturalii, articole de primă necesitate.

15. Despre ajutoarele acordate să se facă odată în an mențiune și în sf. Biserică, ca bună-oară la Anul nou. Cu acest prilej să fie îndemnată societatea creștină a sprijini cu obolul său, munca societății caritative.

Dacă în adevăr se va munci cu râvnă și devotament în această direcțiune, vom ajunge la rezultate pe cari nu le putem prețui, și cari vor înlesni munca noastră de evanghelizare practică, iar pe lângă mângăierea că ne-am îndeplinit și în această privință datoria, vom putea zice și noi cu apostolul neamurilor: „că nu este nedrept Dzeu să uite lucrul vostru, și osteneala dragostei, care ați arătat, spre numele Lui, cei ce ați slujit sfinților și slujit,” Evrei 6^{le}.

Pesac, la 8 Martie 1930.

Grigorie Vernicean
paroh.

Internatul de băieți ortodox român din Beluș.

No 128/1930.

A P E L

către toți foștii Rectori, foști prefecți de studii (pedagogi), foști elevi ai Internatului de băieți ortodox român din Beluș și către toți iubitorii de jertfe, pentru neam și pentru lege.

O mână de oameni, fruntași ai bisericii de legea românească din Beluș, cu suflet curat și din dorința ardentă de a vedea pe elevii noștri dela liceul din acest oraș, așezați la un loc, sub paza unui superior, scutiți de influențele nesănătoase ale curenților, ce stăpânește viața dela oraș, și de a ajunge în situația spre a putea tinde, în măsură mai mare, ajutoare elevilor buni și diligenți, dar săraci, — având ca pildă pe fericitul fondator Nicolae Zsiga, — au decis ridicarea unui internat, pentru tineri, cari an de an se părădă la școlile din Beluș.

Idea plămădită în inimile acelor creștini și români buni, după multe interveniri și rugări, — cauza de întârziere fiind lipsa de bani, — a fost încuviințată și înfăptuită de înaltele noastre foruri Bisericești, cu ajutorul și concursul bănesc al credincioșilor noștri din Eparhie.

Cel mai măli dintre ctitorii acestui lăcaș de cultură și educație, în duhul legi românești, după ce și-au văzut visul cu ochii, au răposat în Domnul, — iar puțin câți mai trăiesc, încunjură și îmbrățișează cu acum-pătate idealul înfăptuit.

Tăcut, liniștit și modest, cum este înșuș zidirea lui, — internatul nostru își serbează acum 30 de ani de viață.

În acest interval a adăpostit sub aripile sale 2014 elevi, — întreținând în fiecare an, gratuit ori semi-gratuit, 6—10 elevi, săraci, dar diligenți și cu bună purtare.

Cele 11 camere ce le-a avut internatul, însă dela început, — s'au dovedit curând, de prea puține și ne-încăpătoare.

Susținându-se numai din cotizațiile elevilor cu solvă, totdeauna reduse și acestea la minimalul necesar, — internatul nostru nici până astăzi nu s'a putut completa cu încăperile necesare. S'a făcut, ce e drept, un modest început, în acest respect, dar suntem foarte departe, de a avea toate încăperile de lipsă.

În cei 30 ani de viață internatul s'a lipsit pe sine și a tins ajutoare, an de an, elevilor lipsiți, iar celor cu solvă le-a dat posibilitatea, de a solvi o taxă cât mai redusă, contribuind astfel la ușorarea situației materiale, ce o aveau părinții elevilor, cu creșterea fiilor. Iată cauza, pentru care internatul nostru, cu dela oine putere, nu a fost în stare, să-și zidiască încăperile, de care are atâtă necesitate. Scopul lui nu a fost adunarea de averi materiale, ci creșterea de cât mai mulți fiu, pentru neam și pentru lege.

În starea de astăzi, însă internatul nostru, nu mai poate să rămână și în consecință nu mai poate să servească scopul său suprem: creșterea de cetățeni, iubitori de patrie și neam și de creștini, plini de râvnă pentru legea strămoșească.

Legile sanitare pretind, că internatul nostru să fie ajustat igienic și din toate punctele de vedere să fie neexcepțional.

Cel, cari au trăit ani de-arândul în internat și au primit aici cunoștințele necesare, educația frumoasă și nobilă, în urmarea căreia, cei mai mulți au ajuns în cele mai frumoase și avantajoase situații sociale, vor primi ei oare, nepăsători și reci, peirea marelui nostru institut ortodox român de cultură și educație, în aceste părți, — ori se vor însofeli cu toți și vor rețineri, prin danile lor, acel sfânt locaș, ce ani de-arândul l-a alintat în brațele sale părintești, întemeind astfel un templu al recunoștinții lor.

Vilitorul va da deslegarea așteptată, acelei întrebări, pe care noi am pus-o, neliniștiți de soarta și vilitorul acestui institut.

În mâinele Stimat Domnei Voastre foștilor recori, prefeți de studii și elevi ai internatului ortodox român de băieți din Beluș, stă soarta, vilitorul și existența acestei instituții. La Domniile Voastre a-

pelăm, în situația grea, în care ne aflăm. Veniți în ajutorul nostru, ca să mântuim așezământul, făcut de înaintașii noștri, să-l facem tare și neclătit, spre mândria neamului nostru, a bisericii strămoșești și a Domniilor Voastre stimaților Domni, cari l-ați acoș din moarte la viață.

Recunoștința, față de ce-l ce ne-au făcut bine e cea mai frumoasă floare din grădina virtuților strămoșești, — să-o cultivăm cu toți.

Daniile se vor trimite pe adresa: *Direcțiunea internatului de băieți ortodox român din Beluș.*

Beluș, 14 Martie 1930.

COMISIUNEA INTERNATULUI:

ss. *Petru E. Papp*
președinte.

ss. *Dr. Gavril Cosma*
delegat consistorial.

ss. *Moise Popoviciu*
director.

Propaganda din comuna Târnova.

Comitetul județean, pentru educația fizică și națională, a avut fericita inspirație, ca cu prilejul propagandei desfășurate în acest sens, pe teritoriul județului nostru, să ceară și concursul preoților. Cu asemenea ocazii, în fața poporului, stau alături preoții, învățătorii, medicii și autoritățile administrative. Fiecare dintr'ânșii spune lucruri edificatoare. Mai mult, prin șederea lor alături, fac cea mai efectivă educație de solidăritate și frățietate, care ar trebui să dăinuiască între conducători și între fiii aceluiaș neam în general.

Un asemenea prilej de înălțare sufletească au avut credincioșii noștri din com. Târnova. (prot. Șiria) Duminecă în 9. II. a. c. Sala de învățământ a școlii de stat, a fost neîncăpătoare pentru mulțimea de față. Au participat chiar și sectarii (advențiști și pentecostaliști) din localitate. Au luat parte și preoții localnici: T. Drecin și I. Mureșan, dimpreună cu Dnele. S'a remarcat prezența Dnelor învățătoare și Dlor învățători, Dl. plut.-maj. pens. I. Radu, în frunte cu simpaticul și agilul secretar de plasă, Dl I. Mager.

Păr. T. Drecin a vorbit cu însuflețire despre rostul unor asemenea ședințe. Elevii și elevele școlii primare sub conducerea harnicilor învățători, au delectat publicul cu poezii și cântări corale. Subsemnatul a ținut o prelegere populară biblică, făcând combaterea sumară a advențismului și pentecostalismului, care și-a ridicat capul în Târnova. Sectarii prezenți n'au provocat discuții. Terminată ședința publică, s'a procedat la organizarea casei culturale.

Epilogul propagandei l-a format păr. I. Mureșan, prin ședința Oastei Domnului, al cărei zelos conducător este, dimpreună cu păr. T. Drecin. Poporul a plecat ridicat sufletește, iar împreună-ostenitorii întru ale reușitei și-se amintit mângăietoarele cuvinte biblice: „Iată, cât de frumos și cât de plăcut este, când frații locuiesc împreună!” (Ps. 133.)

Misionarul.

O faptă vrednică de urmat.

În ziua de 2 Febr. întâmplarea Domnului, comuna noastră bisericească Căpruța, a avut o zi de mare bucurie.

Părintele Dimitrie Maci, în urma multor greutăți, a pus bază unui cor bisericesc cu statute. Este de notat că și până acum am avut un cor bărbătesc, care cor cu ocaziunea sfințirii bisericii și cu alte ocazii a dat dovadă de multă pricepere. Despre toate acestea dovadă grăitoare este Prea Sfințitul Domn Episcop Grigorie, carele cu ocaziunea sfințirii bisericii a declarat că, „în comuna Căpruța sub păstorirea preotului Dimitrie Maci, corul cântă armonios, făcând multă cinste bisericii și comunei.”

Părintele nostru însă nu s'a mulțumit cu atât, ci căutând a da corului o legătură mai strânsă cu legile bisericești, prin apel în sfința biserică, a dat ființă unui cor bisericesc cu o normă de conducere numită „statut”, care statut s'a cetit, pertractat și acceptat întru toate, în ziua de 2 Febr. a. c.

Ca președinte al corului bisericesc s'a ales vrednicul cantonier: Iosif Popa, vicepreședinte Teodor Abrudan, notar Ioan Suba (tencu), cassar Istimle Hanciu, diriginte Dimitrie Maci preot, controlor Grigorie Popescu și arhivar Gheorghe Păcurariu.

Membrii activi al corului sunt 43 elevi al școlii române și vre-o 50 tineri țărani și țărance, cu admirabile voci. Dintre aceștia în mod deosebit este vrednică de amintit cântăreața Maria Faur, care reîntoarsă dela secta baptistă este una dintre cele mai bune credincioase a bisericii ortodoxe și este în curent cu toate cântările bisericești rivalizând cu orice cantor al bisericii.

Părintele diriginte a și început instrucția acestui frumos cor bisericesc, constător aproape din 100 persoane, instruind frumoasa liturgie pe 4 voci cor mixt a fostului învățător confesional din Arad, Nicolae Ștefu. Probele generale cari se fac numai în dumineci și sărbători înalte de vecernie, sunt adevărate clipe de reculegere sufletească, căci întreg satul ascultă cu evlavie cântecele frumoase ale bisericii noastre ortodoxe.

Tot cu ocaziunea organizării corului bisericesc, părintele, — conform statutelor, — a dat ființă și unei orchestre (muzică instrumentală). Această muzică va servi comunei și jur la ocaziuni de „nunți” și alte petreceri, din a cărui venit jumătate va trece în folosul fondului corului bisericesc, iar cealaltă parte membrilor muzicanți. Muzica de prezent va consta din 4 persoane, instruiți de preotul diriginte.

Publicăm cu plăcere acest articol, dorind ca, vrednicia părintelui Dumitru Maci din Căpruța, să servească de exemplu și altor preoți.

Din nebuniile penticostalității.

Baptismul la noi, este vina de căpetenie a sectarismului, de toate nuanțele. Din baptism s'a născut adventismul. Tot din baptism s'a ivit la noi penticostalismul. În mintea poporul nostru, penticostaliștii trăiesc în forma unor ființe tremurătoare, denumindu-l: „tremurici”. Poporul nostru crede, că duhul necurat îi apucă și-i scutură. Acești eretici zăpăciți, candidați la nebunie, prin distrugerea sistemului lor nervos, caută să-și documenteze rătăcirea, tot cu Biblia. Cu grăirea în limbi n'au reușit. Au început acum cu alte harisme, cu tălmăcirea limbilor și cu darul tămăduirilor.

În comuna Târnova. (prot. Șiria), se afla un individ grav bolnav de tuberculoză. Știința medicală a rămas neputincioasă în fața acestui caz catastrofal. Reprezentanții bisericii își făcuseră deja ultimele rugăciuni, pentru ușurarea suferințelor și fericita odihnă a bolnavului. Atunci s'au ivit la familia bolnavului, respective a muribundului, penticostaliștii din loc. Ei socotiau, că le-a venit sorocul să-și arate „darul tămăduirilor”. S'au adunat la bolnav cu toții, au făcut rugăciuni, plângând și tremurând. Dar zadarnic. Atotputernicul nu l-a ascultat! Bolnavul a murit. Penticostaliștii au rămas rușinați în fața poporului, ca și preoții păgânești ai lui Baal, din muntele Carmel. Mulțimea s'a convins, că penticostalismul este o înșelăciune, ca și sectarismul în genere.

Misionarul.

Descoperire prețioasă.

Din Londra se anunță: Cu ocaziunea unor noi cercetări întreprinse la mormântul protopreotului *Ra-Ver* din Vechiul Egipt, arheologii au dat de o descoperire care va produce cea mai mare senzație între savanți. S'au aflat anume în vase de alabastru fluidități parfumate, cari până astăzi, după mii de ani încă și-au conservat odorul lor plăcut. Descoperirea aceasta a fost întregită încă prin aflarea de vase din aur decorate cu flori de aur, apoi mai multe lanțuri de aur, dintre cari unul era decorat cu patru m'i de pietre scumpe de Rubia. Valoarea acestor obiecte descoperite e de o mărime fantastică.

Tradus din „Temesvarer Zeitung”

Nr. 42 din 21 Febr. 1930.

de către

Nicolae Flizegianu
protopop milit. ort. rom.
în retr.

Inalta civilizație a omului preistoric.

Oamenii de acum 6000 de ani știau deja scrie și citi.

Cine ar crede-o, astăzi, când în țara noastră se găsesc încă mii de inși, cari nu știu nici măcar să se iscălească, că se vor descoperi în pământul Europei, urmele unei civilizații de acum 6000 mii de ani, dovedind clar că încă pe atunci omul scria și citea?

În localitatea *Glosel*, lângă *Vichy* (în Franța) pe moșia unui țaran francez, făcându-se săpături s'a dat de multe obiecte datând din timpuri preistorice, între cari numeroase tablete acoperite cu tot felul de inscripțiuni. Trimise lui *Salomon Reinach* cel mai de seamă arheolog al Franței, acesta, după ce văzu extraordinara importanță a descoperirii acestei civilizații datând dinaintea Romei și Heladei și înaintea timpurilor homerice, își asocia la cercetările lui pe cunoscutul scriitor și arheolog *Camille Julien*. S'a întâmplat însă că *Julien* găsi pe una din inscripții litera B, ceea ce-l făcu sceptic în privința seriozității descoperirilor.

Academia de științe din Paris însărcină atunci cu continuarea cercetărilor, pe cunoscutul arheolog *Dussaud*. Acesta găsi gravat un ren pe un os desgrobat, gravură, care semăna perfect — după spusa lui — cu un ren la fel dintr'o figură reproducă de mult într'o publicație a Academiei — declară, din această cauză, ca false toate antichitățile arheologice descoperite la *Glosel*.

Aventura aceasta a făcut senzație și de luni de zile „păcăleala” savanților forma obiectul unor polemici violente între arheologi, precum și subiectul multor cronici umoristice în ziarele și revistele franceze.

Academia de științe a numit atunci o nouă comisiune formată de cei mai vestiți arheologi ai Suediei, Germaniei, Elveției, Olandei, Angliei, cari sub președinția lui *Pittard* au început noui săpături. De astă dată s'au descoperit adânc în pământ comori arheologice. Comisia s'a convins că toate obiectele găsite sunt autentice. Ceea ce a determinat convingerea comisiunii a fost faptul găsitului unui os pe care era gravat iarăși un ren exact ca cel găsit de *Dussaud*. Dar acest os cu figura renului pe el era vârat adânc de tot între rădăcinile unui copac, unde ar fi fost cu neputință să fi fost pus cu intențiune de înșelare.

Inscripțiile de pe tablete, din cari unele au și fost decifrate, sunt deci opera omului preistoric de acum 6000 de ani

Pericolul sectarismului din punct de vedere național-religios.

(Continuare.)

Gândul mișelnic al dușmanilor noștri ar lovi adânc în prestigiul muncii și produselor spirituale ale strămoșilor noștri, dacă ne-am lăsa amăgiți, părăsindu-ne credința scumpă și pe acei conducători, cari le lumineau calea fericirii lor. Ei sunt pe deplin convingși că îndată ce vor desbina poporul de către conducătorii lor sufletești, își vor atinge scopul, de a face din poporul românesc ceea ce doresc ei.

Acel cari s'au părăsit credința lor se aseamănă, cu omul care a avut un diamant și crezând că este o piatră ordinară a vândut-o cu bani puțini și numai

după ce a auzit că a fost diamant s'a dat seama de greșala făcută și s'a călit, dar a fost târziu.

Asemenea acestui om sunt și frații noștri cari trec la sectari, numai după ce gustă din veninul lui își dau seama că s'au înșelat. Dar le este rușine să se reîntoarcă, unii din ei se reîntorc, din cauză că nu mai pot suferi.

Noi zicem tuturor să se reîntoarcă, pentru că mama noastră biserica ortodoxă primește pe fiu săi rătăciți, din nou la sânul ei, plin de fericire și căldură sufletească.

Sectararii nu duc lupte numai contra bisericii ortodoxe ci și contra statului, ei nu înțeleg idela de națiune, ei ar dori să fie un stat cosmopolit întreagă lumea.

Sectararii sunt cei mai periculoși răspânditori ai ignoranței și întunecului cultural. Sectararii dela noi se ocupă cu religiuinea numai de formă, de fapt ei lucrează pentru dărâmarea marelui edificiu, care a fost construit cu mari jertfe, cu viața a milioane de suflete românești.

Sectararii de diferite nuanțe se sprijinesc reciproc, iar sectele oprite se prezintă sub numele de baptizm și adventism, fiindcă au libertatea cultului, prin aparențele acestea false ei urmăresc să facă o anarhie religioasă, această anarhie ar da cu timpul rezultate dezastruoase, exemplu avem în Rusia, țara sectelor, cari au adus-o la o decadentă morală și materială completă.

Sectarismul este o fază a bolșevismului, el pregătește terenul și anarhiei sociale, doctrinele sale sunt astfel făcute ca să disocieze pe oameni, pentru că corupția să intre ușor și astfel contribuă la nimicirea statelor existente. Doctrinile lor au la bază principiul canibalistic, exclud căsătoria, deschizând în felul acesta drumul libertinismului, ce mijloc mai sigur pentru nimicirea societății omenești.

Sectarismul prin doctrinele sale duc o luptă fățișă și în contra statului, refuzând să depună jurământul, care este baza solidarității armatei, refuză luarea armei, chiar în caz de legitimă apărare, dar aceasta numai cu vorba și pentru a să nu se supună bunelor orânduiri ale statului. — Aș voi să-l văd că în caz că ar fi atacați n'ar lua arma în mână să se apere, de fapt ei sunt cei mai mari tâlhari și-și află refugiu sub aripile sectarismului, pentru că să-și ispășească păcatele.

Otrava sectarismului este răspândită în lume de vre-o 530 de secte, dintre cari numai în America sunt 216, deci vă puteți închipui câte rătăcirii răspândesc neghiobii aceștia în lume. La noi în primii ani după războiu s'au înmulțit numărul sectarilor și mai cu seamă prin venirea muncitorilor din America, cari, fiecare aducea cu el otravă sectară și o propovăduia prin popor.

Principalele secte dela noi sunt:

Baptiștii, aceștia sunt niște rătăciți cari cred că omul trebuie să se boteze, când este matur, este secta cea mai numeroasă dela noi, baptiștii nu vreau să știe nimic de biserica ortodoxă, ei fug sub scutul strănilor, defălmându-ne în fața lor, unii dintre ei fac propagandă comunistă sub masca religiei.

Advențiștii de ziua a 7-a, ei învață că Iisus va veni a doua oră pe pământ, cât de curând, ei nu sunt așa numeroși ca și baptiștii, sunt vre-o 5000

Pocăiții sau nazareneii învață că toți acei cari poartă acest nume vor fi ierțiți de păcate, ei zic că urmează lui Iisus nazarineanul, deși sufletul lor numai de lumina lui Iisus nu-l străbătut, încolo de toate păcatele. Această sectă este cea mai periculoasă, ea este contrară tuturor instituțiilor de stat, refuză depunerea jurământului și luarea ar nel în mână, sunt și contra școlii chiar; deci ce pot urmări acești fanatici decât nimicirea poporului, prin îndepărtarea de cultură, dar Românii nu-și deschid ochii!

Asociația Internațională a studenților de biblie, rătăciți aceștia cred că sfârșitul lumii va fi în anul 1920 și.... aceștia sunt cei mai mari șoviniști Unguri. Cântecurile lor religioase sunt puse pe melodia imnului regal Maghiar. — Oare aveam noi îndrăzneala aceasta în timpul ocupației Maghiare?

— Cred că nu!

Aceasta-i cu atât mai trist că și Românii sunt cei mai mulți adepți ai acestei secte. Ungurii din România chiar, n'ar face aceasta. — Să lupte ei înșiși contra patriei lor.

Ei propovăduiesc comunismul agitând lumea la revoluție, preamăresc pe jidanii. — Nu-l mirare pentru că și căpitanul lor internațional este jidanul Bruderdorf.

Alte secte mai puțin însemnate sunt: advențiștii reformiști, pentecostaliștii, secerătorii, inochentiștii, creștinii după evarghelle, stundiștii, duhoborșii, molo-canii s. a.

Fiecare dintre noi își pune întrebarea: cari sunt cauzele răspândirii sectarismului, mai cu seamă după războiul mondial la noi în țară.

Cauza primordială este însăși războiul, soldații noștri au ajuns în contact cu rătăciții din Rusia, unde sectarismul era în floare și înainte de război, și cum erau cu sufletul însălbăcit, foarte ușor a prins rădăcinii sectarismului. Altă cauză este slăbirea credinței poporului, decădența morală, produse tot de război, ademenirea cu bani și lipsa de preoți, poporul rămânând fără conducători sufletești a căzut pradă ademenirilor, dușmanilor noștri.

Pericolul mare ce-l aduce sectarismul ar trebui să deschidă ochii celor cari prin situația lor de conducători, ar putea să dea mai puțină posibilitate de a se răspândi; iar din partea noastră, a tuturor se cere să luptăm pe toate căile posibile de a readuce pe cei rătăciți la turma, dela care au plecat, orbiți

fiind de promisiunile dușmanilor noștri, pentru că numai în felul acesta vom putea arăta iubirea față de aproapele, propovăduită de Cristos.

Trebuie să luptăm pentru stărpirea sectarismului, pentru că numai așa biserica ortodoxă Română își va menține marele rol care l-a avut în timpurile cele mai grele de pătimire a poporului românesc.

Credința bisericii noastre a fost aceea care ne-a ridicat deasupra urgiei barbare de am făurit România Mare.

Deci aceeași credință trebuie să ne fie steaua călăuzitoare, pentru păstrarea integrității marelui edificiu, care a fost ridicat cu jertfe a milioane de suflete românești. Să arătăm tuturor dușmanilor noștri, că gândul lor ne este descoperit și că vom lupia atât pe cale religioasă cât și națională, arătându-le că într-adevăr „pe aici nu se trece”.

Seceani, 1930.

Stefan Stoicanescu
Învățător.

Quo usque tandem?...

De multe ori ni-se dă ocazia să cetim publicații atât prin cotidiene, cât și prin revistele bisericești, tratând ca obiect zguduitoră tragedie a bisericii drept măritoare din Imperiul țarist de odinioară. Prin publicațiile amintite se erulază adeseori, cauzele cari au provocat situația de jale a ortodoxiei de peste Nistru, atribundu-se vina deoparte clerului de odinioară, de alta parte ignoranței masei țărănești.

Intr'un trecut articol din 2 Febr. c. publicat în rev. „Biserica și Școala”, sub titlul „Tragedia bisericii rusești”, eruditul protopresbiter al Banat Comlosului: Dl. Dr. Șt. Cioroianu, relevă cu plasticitate P. C. Sale binecunoscută de scriitor consacrat, starea deplorabilă din învecinată republică a lui Iuda, aflând drept cauză a catastrofei religioase-morale, deslănțuită de neamul Iscarioteanului, deoparte lipsa unei pregătiri culturale suficiente a fostului cler rusesc, iar de altă parte proverbiale ignoranță a marelui unii M. Gorky. La finea articolului P. C. Sa drept concluzie și ca un memento îndeamnă și atrage atenția asupra creșterii și educației unei preoții ideale, la înălțimea vremii, capabilă să înfrunte și să paralizeze curentele subversive, pornite din toate părțile lumii și practicate prin toate mijloacele contra legii lui Hristos.

Nu putem decât din toate punctele de vedere să ne asociem părerilor foarte obiective și afirmațiilor incontestabile sub toate raporturile ale P. C. Sale, la cari fie-ne permis a face numai o reflexie, arătând datorită morală, care iar incumbă ortodoxiei, respective întregii lumi creștine, pentru combaterea anarhiei și pentru scăparea din ghiarele pelrei a unui popor nenorocit, ajuns nu atât din vina proprie în vârtejul sufocant de astăzi.

Dacă istoria ne arată, că în evul mediu creștinii s'au organizat și au pornit așa zisele cruciate împotriva păgânei semilune, pentru recucerirea locurilor sfinte din Orientul îndepărtat, oare în zilele noastre se poate dispensa de o atare îndatorire morală de a salva dela peire milioane de creștini nevinovați aruncați în gura molohului? Nu ar trebui, ca fără multă zăbavă și amânare să pornească ofensiva în contra unui sistem de stăpânire pe cât de absurd, pe atât de nedrept, periculos și amenințător pentru întreaga civilizație europeană?

În chestia sulevată desigur se pot aduce argumente atât pro, cât și contra. Un lucru însă rămâne cert.

Lumea creștină de azi privește drama din orient ca un simplu spectacol de teatru și impasibilă, sfidătoare batjocură manifestată în forme atât de revoltătoare împotriva ei și carea poate deveni fatală pentru întreaga lume. Parcă ar zice cu prorocul: „Perirea ta prin tine Izraile!”, în loc să caute mijloacele de localizare a incendiului distrugător din nemijlocitate apropiere.

Ori aceasta datorie ț-l revine Ligii Națiunilor, carea între alte probleme sociale salutare, ar trebui să fie mereu preocupată de nimicirea hydreii amenințătoare de pace sufletească și de echilibru moral social al Europei întregi. Deci până nu e prea târziu: Videant consules!

Lucian Lungu, preot.

INFORMAȚIUNI.

Personale. P. S. Sa Episcopul nostru G. Iorghe a plecat Miercuri în 26 a. c. la București, pentru a aranja mai multe cauze de ordin bisericesc.

Necrolog. Cu inimă frântă de durere aducem la cunoștința rudeniilor, prietenilor și cunoșcuților, că mult iubita noastră soție, mamă, soacră, bunică, cumnată, mătușă și verișoară *Maria Barzu născ. Deheleanu* după un morb greu și îndelungat — împărtășită fiind cu sfintele taine — și-a dat nobilul său suflet în mâinile Creatorului, Marți, în 18 Martie 1930, ora 8 seara, în al 52-lea an al vieții și 35-lea al fericitei sale căsătorii.

Rămășițele pământești ale neuitatei defuncte se vor așeza spre odihnă vecinică Joi în 20 Martie 1930, ora 3 p. m. în cimitirul „Eternitatea” din Arad, după ritul ortodox român.

Arad-Micălaca Nouă, la 18 Martie 1930.

Fie-ți țărâna ușoară și memoria în veci neuitată.

Iulian Barzu soț, Ionel, Virgil, Hortensia, Letiția fil și fice, Lucreția Barzu n. Morariu, Silvia Dr. Barzu n. Spornic nurori, Iuliana, Tiberiu, Letiția, Hortensia Mircea nepoți și nepoate, Maria Deheleanu n. Ardelean, Cristina Deheleanu n. Pinter, Ioan Dehelanu, Gheorghe Blajin, Vasile Moldovan, Valeriu Lazar, Traian Barzu, Laurentie Barzu, Ion Ghergha, Talida Barzu m. Ghergha, Văd. Raveca Barzu rude.

Ce aduc valorile mării. Valorile mării au adus la țarm, în dreptul vămii Mangalia din Dobrogea Românei, un coș de papură. Grănicerul din port, intrigat a căutat să vadă conținutul coșului. Spre surprinderea lui și a celor de față, a descoperit în coș un copil de sex masculin încă în viață. Copilul a fost dus la poliție.

Alegere de preot. Dominecă în 23 Martie a. c. a fost ales preot la parohia vacantă din Arad, părintel Florea Codrean, fost până aci capelan protopopesic în Arad. Multe felicitări.

Copii botezați cu numele președintelui Masaryk. Praga. — Ziarele cehoslovace anunță un fapt interesant în legătură cu a 80-a aniversare a Președintelui Masaryk. Un mare număr de copii, cari s'au născut în Cehoslovacia în ziua de 7 Martie, au fost botezați în onoarea Președintelui Masaryk, cu numele de Tomas. Ziarul „Ceske Slovo” a remis tuturor acestor copii, ca amintire, o medalie de argint cu efigia Președintelui Masaryk. Majoritatea copiilor născuți în această zi, în Cehoslovacia au fost de sex masculin.

Posta Redacției.

La întrebarea venită dela mai mulți preoți, răspundem că croitorul de reverenți care ne lucrează nouă, este Antoniu Kardos, peste drum dela Episcopie, strada Eminescu 41. Pregătește și reverenți noi și transformează și pe cele vechi.

Părintelui P. Al perfectă dreptate. Nu titlurile ridică pe oameni, ci munca ce-o depune fiecare individ în sfera sa de activitate.

Mai multor preoți. Așteptăm și noi în tot momentul avis dela București ca să putem ridica retribuția preoților. P. S. Sa a făcut de două ori intervenție în cauză.

Comitetul școlar al Școlii Normale de băieți

„Dimitrie Tichindeal” din Arad.

No. 242—1930.

Convocare.

Conform prevederilor decretului-lege privitor la organizarea comitetelor școlare, se convoacă Adunarea Generală a membrilor Comunității Școlare, în sala mică a Primăriei, pe ziua de 30. Martie a. c., cu următoarea ordine de zi:

1. Verif. carea gestiunii anului 1929.
2. Aprobarea bugetului pe anul 1930.
3. Alte eventuale propuneri.

Dacă la data de mai sus nu se vor întruni membri în număr regulamentar, ședința Adunării Generale se va ține la 5 Aprilie a. c., fără altă convocare.

Arad, 21 Martie 1930.

Președinte,
Dr. Iulian Borneas.

Mulțumire.

În numele comitetului filial-parohial a „Soc. ort. națională a femeilor române” din parohia ort. Seleuș pe aceasta cale aducem viile noastre mulțumiri bunului Părinte I. P. Cuvioșiei Sale Policarp Morușca pentru dăria făcută acestui comitet în suma de 1000 lei.

Rugăm pe bunul D-zeu să-l învrednicească cu zile îndelungate.

Aurica Pr. I. Manițu

prezidenta com. filial-parohial a „Soc. ort. n. a femeilor rom.” din Seleuș.

Publicație de licitațiune.

Pe baza devizului de spese aprobat din partea Ven. Cons. Eparh. sub No. 1217/1930 pentru renovarea și pictarea sf. biserici ort. rom. din Arad-Micălaca se publică licitație minuendă cu oferte închise, pe ziua de 6 April 1930, oarele 11 a. m. în localul școalei confesionale din loc, pe lângă următoarele condițiuni:

1. Planul, devizul și condițiunile se pot vedea zilnic la of. parohial din Micălaca.

2. Anteprenorii nu vor putea pretinde nici un fel de spese pentru participarea lor la licitație.

3. Concurenții vor înainta deodată cu ofertele și vadiul de 10%.

4. Pentru pictarea bisericilor vor putea concura numai acei anteprenori cari vor avea autorizația pentru asemenea lucrări dela comisia Monumentelor istorice.

5. Cons. paroh. își rezervă dreptul de-a încredința lucrările acelui anteprenor, în care va avea mai multă încredere.

6. Ofertele și vadiul de 10% sunt a se înainta până la 5 Aprilie 1930 oarele 11 a. m.

Arad-Micălaca, la 20 Martie 1930.

Consiliul Parohial.

Licitație minuendă.

Comitetul Parohial ort. rom. din Glogovăț publică licitație pentru construirea bisericii, conform planurilor întocmite de arhitectul S. Rafiroiu dela Primăria orașului Arad, aprobate de Veneratul Consiliu Eparhial din Arad cu ord. No. 1235 | 1930.

Ofertele se vor înainta, până la data de 15 Aprilie 1930.

Planurile, antemăsurătoarea, — deviz, caete de sarcini și condițiile de contract se pot vedea la părintele I. Marșieu din Micălaca. Concurenții vor posedea unul din titlurile: arhitect, inginer, sau maestru constructor.

Comitetul își rezervă dreptul a da lucrarea, celui ce va crede, că prezintă mai multă încredere.

Comitetul Parohial.

Publicații recomandate oficios.

A apărut și se recomandă lucrarea P. C. Sale Părintelui C. Dron: „Daruri și Adevăruri”, tip. București, 270 pagini, prețul 70 Lei. Cartea cuprinde lămuriri la Evangheliile din Dominecile de peste an și este

folositoare preoțimei, care o poate utiliza la alcătuirea de predici.

Se poate procura dela autor, București, la Consiliul Central Bisericesc, ori dela Librăria diecezană.

Licitațiune minuendă.

Pentru restaurarea casei parohiale din Beregsău-mare j. Timiș se publică licitațiune pe ziua de 6 Aprilie 1930 ora 11.

Prețul de esclamare Lei 187855.

Oferte, în scris și verbal dela cei în drept, însoțite de 10% vadiu bani gata, s'au hârtii de valoare acceptabile, se primesc până la data de sus.

Planul, bugetul și condițiunile aprobate de Ven. Cons. Eparhial No. 714/930 se pot vedea la oficiul parohial ort. rom.

Consiliul Parohial

Poșta administrației.

Onor. Consiliu parohial Beregsău. Pentru publicarea licitațiunei minuende, Vă rugăm să ne avizați suma de Lei 100.

Parohii vacante.

Conform ordinului Veneratului Consiliu Eparhial ort. român Nr. 1090/1930, pentru îndeplinirea parohiei a II-a din Seceani, protopopiatul Vinga, prin aceasta se publică concurs, cu termen de 30 zile, solicitate dela prima apariție în organul diecezan „Blăscărica și Școala”.

Venitele parohiei sunt:

1. Sesiunea parohială.
2. Casa parohială.
3. B rui legal.
4. Intregirea dotației preoțești dela Stat.
5. Stolele legate.

Alesul va catehiza elevii școalelor primare din loc, fără nici o remunerație dela comuna bisericească și va achita toate impozitele după beneficiul parohial.

Parohia este de clasa I. (primă).

Reflecții din alte dieceze numai cu învoirea P. Sf. Sale Părintelui Episcop pot concura.

Recursele ajustate cu documentele necesare și adresate Consiliului parohial ort. român din Seceani, se vor înainta în termenul concursului Oficiului protopopesco ort. român din Vinga, iar reflecții se vor prezenta, observând dispozițiile §-lul 33 din Regulamentul pentru parohii, în sf. biserică din Seceani pentru a arăta dexteritatea în cele rituale și oratorice.

Consiliul parohial ort. rom. din Seceani.

În înțelegere cu: *Sava Tr. Seculin*
protopop ort. român.

—□—

1—3

Redactor responsabil: **SIMION STANA.**